

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουδέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' Έδρα μας πάλιν αι' Άθίνα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α είναι μόν ο.
Γιά τά Ένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρós δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρoμείων τέλη.

Τού Γενναρ' εικοσιμία
και 'στό κράτος νηνερία.

Πούντος πέντε κι' ένενήντα και προσέτι τετρακόδια,
περι τών ύποψηφίων καθεός παρλάρ' η γλώσσα.

Αόγια τού Θεωδωρ 'στόν Δόροδόν τόν βαρύ.

Ό πρίν Πρωθυπουργός παραθυμόνει
και τούς θεσμούς τριγύρω του συναίει
και γίνεται τό μούτρο του λιμόν
κι' ό Θεωδωράκης τίποτα τού φαναίει :

«Τρικούπη, τόν άντάρτη μή μής κάνης,
ξίφος Άριστογίτονος μήν πιάνης,
Τρικούπη, γιά τής στρουγγας τό καλό
αίτά σου, τά καμώματα παρλίτα,
Τρικούπη, μή με κάνης νά γελώ
και τώρα τόν Κορόναρο χαίριτά.

«Χαρίλας, θυμάσαι τά παλιά,
όπόταν ήσουν μέγας και πολύς,
τό χέρι τό δειξί τού Βασιλέα
και τό χρυσό πιπίνι τής Αιλιής :

«Γιά κύτταξε πός άλλαξαν οι χρόνια !..
τότε κι' έγώ με μιά μουτσούν άντάρτη
έγύμωνα σουγιά Κολκοτρώνη
και τού Μωρηά με 'ήλιαν Μπωναπάρτη.

«Μά τί γολαίς τρώντι πού τής ήπια
γιά σί τόν οαλακρό και τόν Κεράλα...
μήν πέρνης τά 'δικά μου τά τερτίτια
κι' ές εύρη τό μαζλό σου τίποτ' έλλα.

«Τήν σκούφα μου τήν κόκκινη σου δίνω
και τόν σουγιά τόν ξύλινο σ' άφίνω,
βάλε και Ροβιστήριου μία μάσκα
και τό Παλάτι κύτταξε και χάσκα.

«Κι' άν θήλεις, Ρισιλιέ παραιτημένε,
μίσσα 'στίη ξεπισούρα και τό χέλι σου
και μέγαν Μπωναπάρτη νά σί λίνε,
πάρτο και τούτο τόνομα... χαλαίλι σου.

«Γιά τούς θεσμούς σ' άφίνω νά σφυρίξες
μίσσα 'στίη κουντρουβάλας σου τόν όιστρο,
πάρε και τό γουδί νά κοπανήξες
σέρκο, τραμουντάνα και μιστρο.

«Κι' έγώ κειρόν με τούτο τζαπάνησα
κι' άνίμους διαφόρους έκοπάμισα,
και όός του τό γουδί νά γουδοίρι
γιά τούς θεσμούς χειμώνα καλοκαίρι.

» Ἄλλ' ὁμοίως ἦλθε τώρα κι' ἡ σειρά σου
κι' ἀφοῦ τῆς Βασιλείας ἔξω μίνας
μὴν παύεις μοναχὸς ἴσθην καρμάρ σου
ἀπάνω ἴστους θεσμούς καὶ ζεθυμιαίνης.

» Βάρβα γὰρ νὰ πέρασθ' ἕνας μάρτυς
μὲ τοῦμπανα, λαγοῦτα καὶ βιολιά,
εἶναι κειρὸς κι' ὁ πρῶτον Μπουναπάρτης
νὰ γίνῃ τὸ χρυσὸ τοῦ Βασιλέα.

» Τρικοῦπη, φοβερὴ ρεπουμπλικιάνε,
τὴν πλάτη σου γὰρ μίνα σκάλα κάνε
ν' ἀνέβω ἴσθην Αὐλὴ καὶ νὰ φιλήσω
τὸν ἄσπρο τῆς λαμὸ καὶ τὴν ἰληά,
καὶ γὰρ θυμοῦ ἀρχαίους νὰ μιλῆσω
εἰς τὸν ἔξακκομιζμένο Βασιλέα.

» Πόσον ὁ κύριός μοι θὰ χαρῆ! ...
ἔκ τῆς χαρᾶς βεβαίως θὰ ἀκροῦσθαι
δεῦν τὸν σταυρωθῆντα Θεοδωρῆ
ἐν ὄλῃ του τῆ δόξῃ θ' ἀντικρύσθαι.

» Τρικοῦπη, ποῦ τὰ πρῶτα χωρατὰ σου ;
μαζῶσω καὶ κατιχάσε ταῦτίνα,
Τρικοῦπη, σκουριεραμένο τάρματά σου
δὲν πικνουν ὅπως ἄλλοτε φωτιά.

» Τρικοῦπη μου, Ἐγγλίξε μὲ μιγαλό,
βέλε δ' εὐὲ λ ω μ ε ν α ς γὰρ ταμπουρία σου,
Τρικοῦπη, δὲν μὰς λῆς παρακαλῶ
μὲ τί γεμάτα ὄχησι τὰ κουμπούρια σου ;

» Τρικοῦπη, ὁ Κορδόναρὸς σοῦ νεύει,
Τρικοῦπη, ἀπ' τὰ γίλοινα τώρα σκάζω,
Τρικοῦπη, δὲν μὰς λῆς πῶς σοῦ συνίθει
αὐτὸ τοῦ ἔξακκομιζματος τὸ κακὸ ;

» Τρικοῦπη, τὰ λιμπρίτα σου ἔξακκομίζε,
Τρικοῦπη, τοὺς συρμαδες σου ἀκόνιζε,
καὶ τούρλωνε τὴν σκούφια ἴσθην ἀντάρα
σάν ρίσα τουρλωτὴ τοῦ Κωνσταντάρ.

» Τρικοῦπη κακομοίρη, τί σοῦ μέλλει ;
ἡμέρα τῆς Κορδόνας ἀνατέλλει,
κι' ὁ γίρος τοῦ Μωρητῆ κι' ἡ φαβορίτα
καμπαρωτὸς σάν πάμπια τοῦ γιγαλοῦ
ἀπάνω ἴστὸ Παλάτι πάει ντρίτα
καὶ περπιτεῖ γὰρ οἱ τὴν Καρκάλου.

» Τρικοῦπη κακομοίρη, τώρα πλῆον
βαπτίσου καὶ λιγάκι Ναπολέον,
φιλόγαλλος νὰ γίνῃς σάν ἔμεινα
κι' ἐγὼ Τζῶν Μπουλ' Ἐγγλίζος σάν καὶ σίνεα.

» Ἐφυγε τὸ κοπάδι σου τὸ πόβερο...
θίλεις νὰ γίνῃς Πρίσβιος μὲς ἴσθ' Ἀννόβερο ;
Τρικοῦπη κακομοίρη, πῆς ἄλειυρε...
ὁ γίρο Βακαλόπουλος νὰ σ' εὐφρ.

» Τρικοῦπη, τρελλοκόταυρα κι' ἀπόδου,
στάσου μὲ τὸν σουγιά νὰ σὲ κηλάρω...
θίλεις νάλλῃς μαζί μὲ τὸ Κορδόνι
καὶ ἴσθον συνδοματό μου νὰ σὲ πάρω ;

» Τρικοῦπη, πόστον Μαύρα σάν βροχὴ
κι' ἡ δόξα τῆς ἑλῆρας ψυχολαχ...
Τρικοῦπη, ἄκου γίλοινα χί χί χί,
Τρικοῦπη, ἄκου γίλοινα χὰ χὰ χὰ.

Φασουλῆς καὶ Περικλήτος, ὁ καθένας νέτος αἰστος.

Π. — Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Φασουλῆ ;
Φ. — Καθὸς καὶ σύ, τουτίστι

κρίσει τὸ κράτος κατ' αὐτὰς πολιτικὴν ἰπίστην,
καὶ κυβερνᾷ πρὸς τὸ παρὸν ἐν ἄχρουν Ἰπουργεῖον
πρὸς μερικὴν διάσωσιν καμπότων ναυαγίων,
κι' ἀναφοραὶ δὲν στίλλονται σάν πρὶν ἴσθην Βασιλέα
κι' ἐπάφανε, βρὲ Περικλῆ, τάνεβα καὶ κατιχά,
ὡς ποῦ νάλλῃς χρωματιστὸν μὲ ζῆτω καὶ βιολιά,
νὰ πάθῃ πρῖμα τῶν Ρωμηῶν ἡ σαπροσκολιβία.

Π. — Κι' ὁ γίρο Βακαλόπουλος ἡσύχασε κι' ἐκείνος
κι' ἀνάθεμα δὲν λέγει πᾶς μὲ τῶνα του τὸ δόντι,
τῶν δὲ πεινῶντων ἴπαυσε προσωρινῶς ὁ θῆνος
καὶ τῶν ἱπαναστάσεων δὲν ἀντηγχοῦσι οἱ βρόντοι,
ὡς ποῦ ν' ἀρχίσουν, Φασουλῆ, μὲ πρὸ μεγάλη φούρια
ὄπταν ἔλθῃ σὺν Θεῷ Κυβερνήτης καινούριος.

Φ. — Τί νὰ σοῦ πῶ... τὰ μέλλοντα θὰ πῆν κακὰ ψυχρὰ
κι' ἔλπιζω, βρὲ μουριούρη,

πῶς Ἰπουργεῖα τοῦ λοιποῦ θὰ γίνονται ὡχρὰ
σάν τὴν δίκη μὲς μούρη,
καὶ τότε πλῆον εἶν' ἔλιπς χωρὶς νὰ τὸ κητήσωμε
μὲν ὡχρὰν Κυβερνήτην κι' ἡμῖς νὰ σχηματισώμε.

Π. — Ἀλήθεια ὁ συμβουδιασμός πῶς τώρα θὰ τελειώσῃ
καθὸς μοῦ λῆν καμπόσοι ;

Φ. — Λένε πῶς ἔσθῃ ὁ Γερᾶν-Ντούρ καὶ δανειστῶν ἀσέρι
μὲ τὸν Κετσίζ, Περικλῆ, οἱ τίλος νὰ τὸν φέρρ.

Ὁ νῦς τοῦ πρὶν Πρωθυπουργοῦ μὲ τούτο θὰ σαλίφῃ,
ὅπου καλὰ τὸν ἔφαλαν καὶ μῖσα ἴσθην Φραγκουόρητ,
κι' ἂν ὁ Κετσίζος τὴν δουλειὰ τῶν δανειστῶν βολήφῃ
θ' ἀλείφω τὸν Τρικοῦπη σου μ' ἕναν κειτὸ γιζουόρτι.

Π. — Μετὰ μεγάλης λύπης μου κουτάζω τώρα τώρα
πῶς τὸν φρικτὸν καλαμπούριον σοῦ κόλλησε ἡ ψώρα,
κι' ἂν καλαμπούρι δειτέρου μὲ κένθρ' ἴσθην Κετσίζα
θὰ φῆς καμμιὰ ἴστα μούτσουνα Ἐκάναστροση μπατασία.

Φ. — Σίρεις λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, πῶς σκέπτομαι σὲ λιγο
κι' ἐγὼ μὲ κάλλη Βουλευτοῦ νὰ βάλω ἴσθ' Ἰταίγιο,
κι' ἐγὼ γὰρ τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου θὰ κοπῶ
κι' αὐτὰ τὰ λόγια καθαρὰ ἴστους ἐκλογεῖς θὰ πῶ :

« Ἰταίγῶτα προσφιλεῖ,
ὁ γνωστὸς σὰς Φασουλῆς,
ὁ καὶ πρῶτος πατριώτης,
ζεπροβάλλει μὲς ἴσθ' ἡμῖσθ,
καὶ προτοῦ ὁ Ἰταίγῶτης
χειροπέδαρα τὸν δίσθ,
κάλλη ἴσθ' Ἰταίγιο βάζει
καὶ μὲ σκέψιν περπατεῖ,
καὶ περὶ πολλὰ τυρβάει
καὶ τὴν ψῆρον σὰς ζητεῖ.